

BEERSCHOT, DAT ZIJN WIJ

Sigrid Gulix

Beerschot, dat zijn wij

De macht van de achterban

© 2013 – Uitgeverij Vrijdag & Sigrid Gulix
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslag: Thomas Campaert
Foto's omslag & binnenwerk: Jan Mees
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

ISBN 978 94 6001 225 9
D/2013/11.676/197
NUR 489
e-boek
ISBN 978 94 6001 227 3

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Waarom dit boek?

Ongeveer een jaar geleden zette ik voor het eerst een voet in een voetbalstadion. Mijn vader was niet erg geïnteresseerd in voetbal, ik heb geen broers en mijn lieven waren muzikant of schrijver of tuinarchitect of hielden zich bezig met alles behalve sport. Mijn buurvrouw Tanja, hevige Beerschotsupporter, nodigde me uit om het eens te proberen. Ze sprak met veel enthousiasme over de sfeer, de club en haar supporters. Uitermate nieuwsgierig van aard, nam ik de uitnodiging graag aan. Als het niet om Beerschot ging, zou ik misschien hebben bedankt, maar zowat alle voetballiefhebbers die ik onder mijn vrienden reken hebben een paars hart, dus het kon wel.

Het begon al te kriebelen toen we uit de auto stapten en ik het gonzen van de straten voelde en hoorde en de spots hoog in de koude lucht door de motregen zag schijnen. Ik nam de trap naar vak L en toen ik de tribune betrad, duurde het welgeteld één seconde of ik was verkocht. Het was begin oktober 2012, Beerschot speelde een gelijkspel tegen AA Gent. De hele volgende week zong het door mijn hoofd. *We love you Beerschot, we do!* I did. I still do. Drie maanden later werd ik door een andere vriendin voorgesteld aan het bestuur. Ze zochten een secretaresse, ik zocht werk. De rest is geschiedenis.

Ik ben me er terdege van bewust dat ik een nieuwkomer ben op het Kiel. Ik wil dan ook op geen enkele manier pretenderen de best geplaatste persoon te zijn om de gebeurtenissen van het voorbije jaar te beschrijven. Maar ik kon er niet aan weerstaan. Het nieuwe project is zo bijzonder, zo fantastisch mooi. Iemand moest dat registreren en opschrijven.

Tijdens het seizoen 2012-2013 werd het gevoel voor humor van de *ludiekste supporters van 't land* danig op de proef gesteld. Werkelijk alles scheen fout te lopen, op alle vlakken. Dat het verhaal toch een onverwacht positief einde kende, is geheel aan hen te danken.

Dit boek is opgedeeld in 13 hoofdstukken, maar de vertelling omvat grofweg drie luiken. In het eerste deel vertellen getuigen over de komst van de vorige voorzitter naar het Kiel en over de sfeer en de incidenten in de kleedkamers die mee aan de basis lagen van de desastreuze sportieve resultaten. Het tweede deel beslaat een veel kortere periode, waarin de financiële toestand een wurgend effect had op de club, die bovendien in volle degradatiestrijd verkeerde. Toen het duidelijk werd dat Beerschot het niet zou halen, stonden de supporters op om hun club te redden. Het derde deel geeft weer wat hen op het idee bracht, hoe ze het voor elkaar kregen en waarom het nieuwe project uniek is.

De namen en specifieke gebeurtenissen zijn Beerschot-gereleerd, maar iedereen die met het Belgische voetbal is begaan, kent de problematiek en weet dat gelijkaardige verhalen zich op dit moment eveneens in andere clubs afspelen. Het is me niet te doen om mensen te viseren, schuldigen aan te duiden of stinkende potjes open te trekken. Al was het maar omdat de gevestigde orde toch nooit het achterste van zijn tong zal laten zien. Er zijn dingen gebeurd die nooit zullen worden opgehelderd of die ik niet kon schrijven zonder de volgende jaren door te brengen in de rechtbank. Uiteindelijk doet het er ook niet toe wat deze of gene krokodil wel of niet heeft uitgespookt. Laat ze maar wat aanrommelen. Vandaag kopen ze een stamnummer, morgen is het weer wat anders. Wel vind ik dat wij – en nu spreek ik als kersverse supporter – nooit mogen vergeten aan welke onderstromen de club bijna ten onder ging en vooral: hoe ze toch in leven bleef.

Ik heb met zo veel mogelijk mensen gesproken. Bij elk interview borrelden nieuwe namen op, nieuwe mensen die ik moest en wilde ontmoeten, wat door tijdsgebrek niet altijd is gelukt. Wat zou ik graag de getuigenissen hebben verzameld van alle mensen die door hun vader of grootvader met Beerschot zijn grootgebracht, of op een andere manier hun liefde voor de club opliepen. Dat kon niet, ik ben ongetwijfeld een paar duizend mensen vergeten te vermelden, maar ben toch tot een zo accuraat en volledig mogelijk relaas gekomen. Het verhaal van een

fameuze voetbalclub vanuit de beleving van een vijfendertigtal getuigen. Supporters, maar ook medewerkers, politici, bestuursleden, spelers en journalisten.

Deze geschiedenis van Beerschot Wilrijk is vooral een ode aan de supporter.

Mauve groet,
Sigrid

(Voor de goede verstandhouding wil ik graag vermelden dat ik weet dat er veel vrouwelijke supporters zijn. Om de vertelling niet nodeloos grammaticaal te bemoeilijken, wordt ‘de supporter’ hier aangeduid als een ‘hij’. Het is ook democratisch geoorloofd op dit moment. Laat het een aanmoediging zijn voor het vrouwvolk om zich massaal naar het stadion te begeven.)

In de tribune ben je één. Je bent niet alleen, maar je bent één. Na een paar keer ben je opgenomen, je wordt in de armen van al die mensen gesloten. Zelfs in je vriendenkring heb je dat niet. Je hoort erbij. Leraars, advocaten, bakkers, chauffeurs, verplegers, architecten, laagbegaafden, vertalers, bandwerkers, webdesigners, lassers, cameramannen, ambtenaren, verkopers, moeders, vaders, zonen en dochters, dat zijn wij. We delen de euforie, we delen de nederlagen. Zo lang wij er zijn, is er Beerschot.

Guy Van Hecke

I. THE BEAR IS BACK

Clubliefde is bijna een religie, maar met je geloof kun je nog worstelen of er vrijwillig afscheid van nemen. Die mogelijkheid heb je niet als het over je voetbalclub gaat. Het lijkt wel alsof de liefde voor een club genetisch is ingeplant. Als je geboren wordt in een Beerschot-familie, ga je niet opeens voor Anderlecht supporteren.

Walter Damen

De Stones of Vanoppen

Samen met het stadiondossier van Germinal Beerschot werd Patrick Vanoppen voorgesteld aan het grote publiek door het voormalige bestuur onder leiding van Jos Verhaegen. De clan Verhaegen leek het prima te kunnen vinden met de vastgoedman uit Herent. Met veel enthousiasme werden de plannen voor de bouw van een stadion op de terreinen van Petroleum-Zuid uitgelegd. De aanschaf van die grond door Patrick Vanoppen, kortweg PVO, had al heel wat stof doen opwaaien en was de oorzaak van eindeloos gekibbel tussen PVO en de stad Antwerpen.

Raf De Mot, Beerschot supporter en journalist voor internetkrant Nr10.be, geloofde in de haalbaarheid van de stadionplannen van PVO. 'Vanoppen had een afgerond project om een volledig gefinancierd stadion te bouwen. Dat zou extra inkomsten van buiten de voetbalwereld aantrekken en de toekomst van Beerschot verzekeren. Technisch gezien waren zijn plannen in orde. In het kader van het 'HollandBelgium Bid' voor het WK 2018 werden alle ingediende stadiondossiers, waaronder dat van Vanoppen, onafhankelijk beoordeeld op basis van een aantal

parameters zoals bereikbaarheid en veiligheid. Het Beerschot-dossier was op één na het beste van alle ingediende stadionplannen. Het gemeenschappelijke stadion van de stad Antwerpen scoorde het slechtst, omdat het weinig concreet was. De plannen van Vanoppen zagen er op het eerste gezicht dus goed uit, maar werden afgeketst omdat het een multifunctioneel stadion zou worden, dat wilde het stadsbestuur niet. Men vreesde immers voor een nieuw Wijnegem Shopping Center-scenario. Vanoppen klaagde dat de politici de spelregels veranderden terwijl de match al bezig was. Ik volgde hem daarin. In mijn ogen waren het drogredenen waarom hij zijn stadion niet mocht bouwen. Het voorverkooprecht van de Vlaamse overheid op de gronden van Petroleum-Zuid kwam ook ineens uit het niets. Ik heb de indruk dat hij geflikt is, dat zijn plannen werden gefnuikt door mannen als Ludo Van Campenhout en Philippe Muylers.’

Het stadion dat de stad Antwerpen voor ogen had, was niet minder ambitieus, zij het op een andere manier. ‘Het gebouw zou tot aan de blauwe steen van de Scheldekaai reiken,’ herinnert journalist Marc Schoetens zich. ‘De vierde wand moest een lage tribune worden boven het water, zodat de toeschouwers in de overige drie tribunes de Schelde voorbij konden zien kabbelen en in de zomer konden genieten van de zonsondergang tijdens de eerste helft van de wedstrijden. De lage tribune kon bovendien worden omgebouwd tot een hydraulisch podium, waarop het stadsbestuur bijvoorbeeld de Rolling Stones zag optreden, op en neer deinend met het tij.’

Het stadion zou worden gefinancierd met 25 miljoen euro van de haven, 25 miljoen euro van de Stad en een uitgestelde lening van 5 miljoen euro van de Vlaamse Gemeenschap. Daarenboven zou een investeerder worden aangezocht om nog eens 20 à 25 miljoen euro op te hoesten, dan kon het droomproject worden verwezenlijkt.

Het moest een stadion worden voor de beide Antwerpse ploegen. Patrick Janssens demonstreerde dat middels een tekening die hij maakte op een envelop tijdens een bezoek aan een

vernissage van een fototentoonstelling van Jimmy Kets. Hij trok een diagonale lijn over het rechthoekige stadion en verdeelde het als een cake in twee. Tsjak! Eén driehoek voor Beerschot AC, de overkant voor RAFC. Beide ploegen mochten hun helft uitbaten. Een collega heeft die envelop nog ergens liggen.’

Patrick Janssens: ‘De clubs hebben het niet geaccepteerd, of toch nooit tegelijkertijd. Daar zullen wel redenen voor zijn, of het goede redenen waren, weet ik niet. Ik vind het ongelooflijk jammer en ik denk dat die kans op die manier nooit meer terugkomt. Er is nergens ooit een stadsbestuur geweest dat vijftig miljoen euro op tafel heeft gelegd in ruil voor niets. Maar de reden waarom we dat deden was ook omdat we niet wilden dat er een groot winkelcentrum zou komen, een grote ontwikkeling die voor de stad niet goed was. Een shoppingcenter zoals Wijnegem, net buiten de stad, dat is ondenkbaar.’

We zijn de beste winkelstad van Vlaanderen. Het heeft jaren gekost om Wijnegem te slikken en om shoppen in het stadscentrum opnieuw gezond te maken. Daarom hebben we dat geld op tafel gelegd. Dan moet je consequent zijn. Maar achteraf gezien: waar staan we nu?’

De vrees dat er effectief een winkelcentrum zou bijgekomen zijn, is volgens Patrick Janssens zeker niet ongegrond: ‘De vraag is: hoe bekostig je anders zo’n nieuw stadion? Men gebruikt altijd dezelfde truc. Naar verluidt is diezelfde discussie er de oorzaak van dat het stadion in Brugge er nog altijd niet staat. In Gent: hetzelfde verhaal. De standaardoplossing is dat de overheid of de stad grond ter beschikking stelt die niet geschikt is om een winkelcentrum of kantoren op te zetten. De projectontwikkelaar in kwestie moet dus niet de kostprijs betalen die normaal voor grond met die bestemming betaald moet worden en met wat hij uitspaart, zet hij dat stadion in ruil. Het resultaat is dat je iets moet accepteren in de stad op een plaats waar je dat eigenlijk niet wilt. Dus het is niet moeilijk om een gratis stadion te hebben als je bereid bent om daarnaast iets te doen wat je eigenlijk niet wilt, op een plek die deze bestemming niet heeft. Dat was ook de essentie in de discussie met Patrick toen hij die grond

had gekocht. Dat hij als ontwikkelaar voorzitter van de club was heeft het niet eenvoudiger gemaakt. Voor veel mensen die zijn project niet genegen waren, was het gemakkelijk om hem daarop aan te vallen.'

Er was meer dan een bezwaar tegen zijn plannen.

'Eerst en vooral de plek waar hij het wilde doen. De variaties daarop waren steevast op plaatsen waar wij het als stad wilden vermijden, waar we een ontwikkeling zouden moeten toelaten die voor de stad niet goed was. Wel voor die ontwikkelaar en misschien voor de club, maar niet voor de stad als geheel. Hier wonen wel een half miljoen mensen en niet alleen maar dertigduizend Beerschotsupporters. Dus dat kun je niet maken. Maar er was duidelijk hard aan de plannen gewerkt, hij had er veel over nagedacht. Helaas waren ze van hetzelfde niveau als zijn plannen voor de club. Heel ambitieus, geen enkel realiteitsgehalte en niet gefinancierd. Weer een mooi voorbeeld van hoe Vanoppen redeneert, en dat is tegelijkertijd een compliment en een punt van kritiek.'

Raf De Mot: 'Antwerpen wilde koste wat het kost een gemeenschappelijk stadion bouwen. Dat moest de reddingsboei zijn voor voetbalclub Antwerp, eigenaar van het Bosuilstadion. Als zij van de ene op de andere dag in een nieuw stadion mogen spelen, kunnen zij de Bosuil verkopen en met de opbrengst al hun schulden aflossen én meteen een spaarpotje aanleggen. Dat zou de club opnieuw lanceren. Ludo Van Campenhout wilde dat realiseren, Vanoppen absoluut niet. De enige manier om dat te boycotten was ervoor zorgen dat Beerschot niet meeding in het verhaal van één gemeenschappelijk stadion. Een stadion bouwen voor Antwerp alléén zou het stadsbestuur nooit beslissen.'

Toen Bart De Wever Patrick Janssens afstote als burgemeester van Antwerpen, bleef het bod aan Beerschot en Antwerp om vijftig miljoen euro publieke middelen te investeren in een nieuw

stadion, op voorwaarde dat beide clubs een onderling akkoord konden vinden. PVO hield de boot af. Naar eigen zeggen was er geen concreet dossier.

'Vanoppen werd overal afgeschilderd als de schuldige voor het afketsen van het stadiondossier, maar vanuit zijn oogpunt was dat de logica zelf. Hij zal nooit toegeven dat hij geen gemeenschappelijk stadion wilde omdat het de redding van Antwerp kon betekenen.'

Anno 2013 is er nog altijd geen spoor van een nieuw Antwerps stadion. De patstelling en het gekissebis tussen PVO en de stad duurde voort, terwijl het begon te rommelen in de bestuurskamer van Germinal Beerschot.

I'll be back

Volgens Sven Van den Abbeele, voormalig journalist voor ATV en medewerker van Antwerpen Sportstad, zag iedereen PVO als een gedreven persoon, een doorzetter.

'Vanoppen was vanaf dag 1 heel ambitieus. Meer dan Verhaegen. Hij wilde ook meer dan alleen een stadion bouwen, denk ik. Jos Verhaegen en zijn bestuur zijn alleszins behoorlijk geschrokken van de persoonlijkheid en de extravagantie van Vanoppen, die niet te stoppen was. Het onderlinge overleg ging almaar stroever en hield op den duur helemaal op. De vriendschap evolueerde op enkele dagen tijd naar vijandschap binnen het bestuur. Verhaegen en co hebben Vanoppen daarop ontslagen.'

Sven Van den Abbeele heeft altijd een goede band gehad met PVO, net zoals hij goed contact had – én heeft – met Jos Verhaegen.

'Ik belde Vanoppen op en vroeg hem of hij iets wilde vertellen over zijn ontslag. Hij zei: 'Nee, Sven, dat ga ik niet doen. Maar

we spreken elkaar nog. *I'll be back*, dat zei hij letterlijk. *I'll be back*. Toen brak hij het telefoongesprek af.

Op dat moment kwam hij een beetje gek over. Ik deed het gesprek af als *stoerdoenerij*.

Enkele maanden later, bij de jaarlijkse aandeelhoudersvergadering in november 2010, waar de overname van Germinal Beerschot zou worden besproken, stond ik met een aantal collega's aan het stadion te wachten.

Toen kwam Vanoppen aangereden. Ik weet niet zeker of het naar mij was, maar hij knipoogde naar ons. Het telefoongesprek van enkele maanden eerder schoot me te binnen. Na de vergadering werd duidelijk dat hij de meerderheid van de aandelen had verworven. Hij had zijn eigen wederopstanding voorspeld. Ik stond met open mond te kijken. Hij was uit het niets gekomen, werd ontslagen, spreekt de woorden *I'll be back* uit en een half jaar later blijkt de club gewoon van hem te zijn. Dat doe je niet zomaar. Je moet de centen en de connecties hebben en de toch al gewiekste clan Verhaegen om de tuin weten te leiden. Straf! Het was een soap. Vanoppen heeft tijdens die vergadering overigens net geen fysieke aanvaring gehad met René Snelders.'

Het vertrek van Verhaegen werd dan wel bespoedigd door de komst van PVO, ook vanuit de tribunes klonk gemor tegen het bestuur.

'De supporters hielpen Verhaegen te verjagen door zich tegen hem te organiseren,' vertelt Johan Peeters, voorzitter van supportersclub De Mauve Geschelpte en medewerker van Antwerpen Sportstad. 'Trainer Glenn De Boeck, die goede contacten had met de pers, was de eerste die ons echt durfde zeggen wat er aan de hand was. Hij bevestigde de geruchten omtrent het bestuur. Na de derby tegen Antwerp, die we met 0-1 verloren, nodigde hij ons uit voor een etentje en deed een boekje open over Verhaegen. In de pers ontstond een polemiek tussen de clan Verhaegen en De Boeck. De supporters kozen de kant van die laatste. Vanoppen heeft weten te profiteren van die situatie.

Jos Daerden en Aimé Antheunis hebben daarna bevestigd hoe moeilijk het werken was onder Verhaegen. Hij bemoeide zich overal mee, op zich niet verkeerd voor een voorzitter, maar er was meer aan de hand. Spelers werden bijvoorbeeld verkocht om winst te maken, nooit in functie van de sportieve belangen van de club. Dat stak ons als supporter erg tegen. We hebben één seizoen het beste voetbal van België gespeeld, we hadden gemakkelijk tweede of derde kunnen eindigen. Op het einde van dat seizoen verkocht hij zijn twee Argentijnen, Colman en Losada, en ook Sterchele moest weg, allemaal om poen te pakken. Wij wilden met die club vooruit terwijl de voorzitter haar zag als een investering.'

Soap

Supporter Jelle Claes herinnert zich de druk die de supporters uitoefenden op de clan Verhaegen: 'Tijdens de thuiswedstrijd tegen KRC Genk (5 december 2010, 0-1 verlies) werd opgeroepen om de eerste dertien minuten te zwijgen en daarna massaal spandoeken gericht tegen de groep Verhaegen te ontvouwen, met teksten als 'Jos, laat het los' en 'Jos: fabula acta est'. Die actie werd door de meeste supporters ondersteund en maakte de positie van Verhaegen onhoudbaar. Na de wedstrijd werd de toegangspoort tot het stadion ingebeukt en werd de doorgang geblokkeerd door een vijfhonderdtal supporters. Uiteindelijk is er niet veel gebeurd, maar de spanning hing in de lucht. Volgens mij heeft Verhaegen toen wel ingezien dat hij niet langer kon aanblijven als voorzitter.'

Johan Peeters was erbij toen PVO zijn overwinning vierde in café Change. 'We zijn die avond in november samen met hem in de pinten gevlogen. Dat was wel eens eerder gebeurd, maar nu zwaaide hij triomfantelijk binnen en gaf een tournée générale. We hebben een stevig feestje gebouwd. Iedereen dacht: *the bear is back*.'

Sven Van den Abbeele: ‘Verhaegen was plots de boeman – terwijl hij toch de beker had gehaald in 2005. Hij werd bedreigd. Gunther Hofmans, technisch directeur onder Verhaegen, zei me dat ze op een nacht werden belaagd door gemaskerde supporters, gewapend met knuppels. Verhaegen durfde zich niet meer te vertonen op het Kiel, hij werd er ziek van. Echt ziek.

Intussen verwierf Herman Kesters, bestuurslid, meer macht, werd goede maatjes met Vanoppen en blies zijn vriendschap met Verhaegen op. Twee jaar later zou hij hem een sms sturen met de woorden ‘terug vriend?’ Je kunt je niet voorstellen wat een soap het Antwerpse voetbal is.

Verhaegen verhuisde uit revanche bovendien naar de Bosuil. Hij wilde ook actief blijven in het Antwerpse voetbal, maar een andere motivatie was ongetwijfeld wraak nemen op Vanoppen. Hij wilde die strijd opnieuw aangaan en deze keer winnen.

Het verhaal Verhaegen-Vanoppen-Kesters is misschien wel het meest sappige en ongeloofwaardige verhaal uit de hele voetbalgeschiedenis – terwijl het alles behalve fictie is. Niet te geloven wat er zich tussen die drie mannen heeft afgespeeld. Allemaal op drie jaar tijd!

Iedereen op het Kiel, van de supporters tot en met het kantoorpersoneel bij Germinal Beerschot, vond Verhaegen een topkerel. Dan verschijnt Vanoppen ten tonele en plots vindt iedereen Verhaegen de grootste rotzak die ooit een voet op het Kiel heeft gezet terwijl Vanoppen de grote held is. Nog eens twee jaar later is Vanoppen de grote klootzak. Dat klopt toch niet.’

Johan Peeters: ‘Vanuit het stadsbestuur en de pers kwam er al gauw commentaar van mensen die met Vanoppen gesproken hadden en toch wel schrokken van zijn stijl en grootse plannen. Verder uitten een aantal Verhaegen-adepten hun twijfels, maar die deden we af als uitingen van rancune.’

Zo was Beerschot supporter en GVA-journalist Hugo Fret een van de mensen die meteen kanttekeningen plaatsten bij de machtswissel op het Kiel: ‘Toen Patrick Vanoppen 99% van de

aandelen in handen kreeg, hield hij grote kuis in het bestuur. Dat die mannen weg moesten was duidelijk. Dat begreep ik ook. Hij maakte wel de fout om het vervolgens helemaal alleen te willen doen. Achteraf gezien was dat geen toeval. Vanoppen is er blijkbaar de man niet naar om samen te werken. Dat is zijn grootste probleem. Bij zijn overname was Vanoppen nog niet bekend bij het grote publiek. Ook ik kende hem niet goed genoeg en dacht dat het wel eens fout zou kunnen lopen onder hem. Ik had meer vertrouwen in Jos Verhaegen. Verhaegen was te belangrijk en had veel geld. Die kon je niet wegstemmen. Verhaegen zei over Vanoppen ook dat hij het nooit zou kunnen betalen, dat er niet mee te praten viel tijdens vergaderingen en dat hij te veel ambras maakte.’

Dat wordt bevestigd door oud-burgemeester en Beerschot supporter Patrick Janssens: ‘Veel mensen kunnen getuigen dat ik vanaf de eerste dag heb gezegd: ‘Oei, oei.’ Al na de tweede vergadering met hem op het stadhuis zei ik hem: ‘Patrick, ge moet toch eens proberen uit een vergadering te komen en ervoor proberen te zorgen dat de mensen u nadien willen helpen in plaats van te laten mislukken.’

Hugo Fret: ‘Het grote personeelsverloop op kantoor was al vlug een duidelijk signaal. Vanoppen luisterde naar niemand. Als het erop aankwam, deed hij zijn eigen goesting. Als clubleider was hij bovendien veel te emotioneel. Een kort lontje dat meteen kon ontploffen. Ook tegenover de pers. Met hem viel als journalist niet te praten, zelfs niet off the record. In telefoongesprekken kon hij razend worden. Na de uitzending van Extra Time waarin hij te gast was, belde hij wel zelf onze redactie en meldde trots hoeveel kijkers hij had gelokt.’

Nieuw jeugdcomplex, nieuwe zitjes

Omdat een nieuwe voetbaltempel er niet meteen zat aan te komen, richtte PVO zijn bouwwoede op het bestaande stadion. Hij wilde de hoeken van het Olympisch Stadion dichtmaken en de hoofdtribune renoveren. Voor het seizoen 2012-2013 werd alvast gestart met de bouw van het ambitieuze jeugdcomplex aan de Wilrijkse Pleinen en werden de zitjes op het Kiel vervangen.

Als eerste werden de voetbalvelden aan de Wilrijkse Pleinen heraangelegd, zodat die klaar zouden zijn tegen de start van de jeugdtrainingen. De oude kleedkamers werden met de grond gelijk gemaakt. De jeugd ploegen moesten zich in afwachting van de nieuwe kleedruimtes behelpen met voorlopige containers. De A-kern bleef gebruik maken van de kleedkamers in het Olympisch Stadion.

Aan het totale project hing een prijskaartje van zo'n veertien miljoen euro. Beerschot zou zelf voor tien miljoen investeren in zeven voetbalvelden, een parking en een gebouw met kleedkamers, fitness, kantoren en een medisch kabinet. De rest was voor rekening van de stad Antwerpen, die een sporthal, een kunstgrasveld en een Finse piste zou financieren. De werken zouden anderhalf jaar duren. Vanoppen hoopte klaar te zijn voor het seizoen 2013-2014.

Patrick Janssens: 'We zijn in dat project gestapt om samen het trainingscomplex helemaal te vernieuwen en hebben heel goed samengewerkt. Beerschot zou het zelf gedeeltelijk financieren. Volgens Vanoppens redenering zou de club die tien miljoen euro kunnen betalen, want met een lening op dertig jaar zou dat gelijk zijn met drie à vijf procent van het clubbudget dat hij had vooropgesteld voor de komende dertig jaar. Maar er waren twee problemen. Ten eerste: hoe realistisch was dat budget voor de volgende dertig jaar, want dat was een projectie en niet de reële rekening op het einde van de rit. Ten tweede: was er een bank die 10 miljoen op 30 jaar wilde lenen? Niet dus. Op dat moment viel alles in duigen en werd hij kwaad op die banken. Maar zo

werkt dat niet. Dat is ook het probleem met veel van zijn vastgoedwerken. Hij heeft er veel van moeten verkopen voordat ze opgeleverd waren, omdat hij te ver was gesprongen.

Voor de stad is begonnen met de werken, in de vroege zomer van 2012. In het contract stond dat de stad het hele project zou overnemen als de club haar verplichtingen niet kon nakomen. Dat zal nu wel moeten. Voor de stad is dat slikken. Ik had Vanoppen eerst nog voorgesteld in het contract te laten opnemen dat de aandelen van de club dan naar de stad zouden gaan. Hij is toen heel kwaad geworden, ook al hadden we zulke contracten eerder gemaakt met Verhaegen. Achteraf gezien is dat gelukkig niet doorgegaan. Ik ben geen burgemeester meer. Ik kan me alleen maar voorstellen wat mijn opvolger er van gezegd zou hebben als hij plots eigenaar werd van een voetbalclub.'

In het Olympisch Stadion werden net voor de eerste thuiswedstrijd de oude, verbleekte zitjes vervangen door nieuwe stoeltjes, in de clubkleuren en met rugleuning. In tribune drie vormden witte zitjes op een paarse tribune de clubnaam 'Beerschot AC'.

Supporter Jelle Claes was opgetogen met het resultaat van de make-over: 'Ik vond het een goede zet. De vorige stoeltjes waren lelijk en er werd afgestapt van de betonstructuur van het stadion. Bovendien werden de clubkleuren benadrukt en dat zorgde voor nieuw enthousiasme bij de supporters. Commercieel gezien was dat een goed idee, maar je moet wel de centen hebben om zo iets te betalen.'

Ook voormalig COO en jeugdtrainer Kris De Backer dacht aan de commerciële voordelen van de renovatie, maar was minder enthousiast: 'De nieuwe zitjes hadden alles te maken met het Beerschot-gevoel dat Patrick Vanoppen voor ogen had. De make-over zou het de club gemakkelijker moeten maken om commerciële activiteiten uit te bouwen. Alleen jammer dat het niet het gewenste resultaat had. Misschien was het niet de meest

logische stap in de ontwikkeling van de club. Ik denk dat Vanoppen in zijn enthousiasme te snel is willen gaan. Nieuwe zitjes waren volgens mij niet nodig.'

Marc Schoetens: 'Het waren niet alleen paarse stoeltjes, ze beantwoordden ook nog eens aan de UEFA-normen. Dat zegt veel over Vanoppens ambitie. Ik ben daar graag in gevolgd. Het was een moderne aanpak en daar ben ik wel voor. Een beetje comfort op Beerschot, dat mocht wel. Op een gegeven moment is het sfeervak verhuisd naar vak S op tribune 4, achter het doel – helaas zat er daardoor weinig volk op de lange tribune, maar je zag wel die 'Beerschot AC' staan. Dat was mooi om te zien, zondagavond tijdens het sportnieuws.'

Het Beerschot-gevoel

Toen Patrick Vanoppen in februari 2011 voorzitter werd en de naam van de club veranderde in K. Beerschot AC, zette hij systematisch stappen om de herwonnen identiteit van de club uit te bouwen. De installatie van de mauve-witte stoeltjes was één van vele fasen om Beerschot weer op de kaart te zetten als sterk merk. Door het Beerschot-gevoel dat was teloorgegaan onder Verhaegen uit te dragen, won PVO de harten van de supporters, ook dat van Frank De Lee, voorzitter van de supportersfederatie. 'Wij waren zo blij toen Vanoppen kwam. Voor Jos Verhaegen waren wij lucht. Wij bestonden niet voor hem. Hij hield geen rekening met ons. Vanoppen volgde de internetfora en zat bij ons op café. Hij wist heel goed wat de supporters wilden en werd dan ook goed onthaald.'

Clubfotograaf Jan Mees bevestigt: 'Door in berenpak naar het stadhuis te trekken en alles in het mauve en wit om te toveren, heeft Patrick Vanoppen iedereen achter zich gekregen. Jos Verhaegen zou dat nooit gedaan hebben. Vanoppen werd dan ook op handen gedragen door de supporters. Hij was een echte

volksmenner, ging zelfs mee het plein op om de supportersgezangen te dirigeren.' Nagenoeg elke Beerschot supporter is het erover eens: Jos Verhaegen had geen voeling met Beerschot en zijn achterban. PVO was zich wel bewust van de voordelen van een goede verstandhouding met de achterban en gaf de supporters stap voor stap hun Beerschot terug.

Volgens Jelle Claes deed het bestuur van Germinal Beerschot te weinig om de band met de supporters te versterken: 'Jos Verhaegen en co konden de naam Beerschot commercieel niet goed verkopen. Zo bouwde het toenmalige clubbestuur niet voort

op de bekerwinst in 2005, een zeldzaam hoogtepunt voor het Antwerpse voetbal. De band tussen club en supporters was niet goed. Op die manier waren wij ook minder betrokken. Dat werd later nog duidelijker toen Patrick Vanoppen de club overnam en de naam weer veranderde in Beerschot. Dat zorgde voor veel meer verbondenheid onder de aanhang. Vanoppen hield rekening met de supporters, terwijl de clan Verhaegen niet begreep wat de supporters wilden. Strategisch gezien was het een goede zet om in te spelen op het Beerschotgevoel van de supporters. Hij gaf ons de naam terug, de clubkleuren en het logo met de beer. Iedereen had het gevoel dat Beerschot terug was.'

PVO wist hoe hij de naam Beerschot commercieel en gevoelsmatig kon uitbouwen, vaak in overleg met de supporters. 'In de beginperiode van Vanoppen zijn wij een keer met hem rond de tafel gaan zitten,' herinnert Johan Peeters zich. 'Hij toonde ons een staalkaart met soorten paars en liet ons mee beslissen welk precies het juiste mauve was. Hij legde uit wat die kroon in het nieuwe logo betekende, namelijk het getal 13 bij de Maya's. Hij betrok ons daarbij. Dat heeft bijgedragen aan het vertrouwen dat wij als supporters in hem hadden. Hij heeft het heel slim gespeeld, hij wist wat er moest gebeuren. Vanoppen moest het Beerschotgevoel terugbrengen, ook in de merchandising: de beer, het mauve, het getal dertien, ... daar is de Beerschot supporter gevoelig voor.'

Guy Van Hecke, een van de bezielers van sfeergroep Armata Viola, is hard voor Verhaegen: 'Bij de clan Verhaegen had ik het gevoel dat ze anti-supporters waren. Ze hadden nog liever *boarding* in de tribune gezet dan supporters. Het was bijna of ze ons als een last beschouwden. Het geld moest toen meer van de sponsors komen. Wij werden altijd naar de achtergrond verbannen. Ballast waren we. Het was niet alleen maar een gevoel, ze zeiden dat ook gewoon. Wij waren 'het crapuul aan den overkant'. Ze beledigden ons. Mogelijk meende niet iedereen van het bestuur het zo, maar zo hebben wij dat wel ervaren. Wij werden

beschouwd als slechte, agressieve mensen. Van Vanoppen kregen we meer respect. Hij nam ons zelfs in bescherming, bijvoorbeeld na het Kawashima-incident.'

Nadat op vrijdag 19 augustus 2011 enkele fans tijdens de uitwedstrijd bij Lierse doelman Eiji Kawashima viseerden door provocerend 'Fukushima' te scanderen, ging Patrick Vanoppen inderdaad zijn excuses aanbieden aan de Japanse ambassadeur – in het Japans. Een mooi gebaar, vindt Johan Peeters. 'Wat Vanoppen toen heeft gedaan, was redelijk controversieel. Niet elke voorzitter zou dat gedaan hebben.'

SPANDOEK

Johan Peeters en de andere supporters hadden zo hun eigen manier om zich te excuseren bij Kawashima.

‘Ik heb die spandoek gemaakt na het Kawashima-voorval; ik wilde nog een kleine stunt bedenken voor in de tribune, het was een ingeving van het moment.’

II.

ADRIE KOSTER PROBEERT 4-3-3

Misschien is het een soort oerinstinct, omdat je daar geboren bent. Je verdedigt je land, je streek, je club, het Kiel.

Jeffrey De Roeck

Het moet wel een microbe zijn, Beerschot. Ik ben geboren en getogen in Werchter, ben in heel het land naar het voetbal gaan kijken, in alle afdelingen. Nergens is het zo plezant als bij Beerschot. Het laat me niet meer los.

Tom Haemels

Voorgeschiedenis

Op 17 april 2012 werd de aimabele Nederlander Adrie Koster als nieuwe hoofdtrainer aan de pers voorgesteld door een enthousiaste Patrick Vanoppen en technisch directeur Chris Van Puyvelde. De club wilde vooruit en met Koster ging dat lukken. Binnen de drie jaar moest Beerschot een vaste waarde in de subtop zijn. Bovendien wilde PVO meer doelpunten zien op het Kiel: ‘een goaltje meer maken dan de tegenstander,’ zoals hij het zelf verwoordde. Met zijn aanvallend spel en verfrissende aanpak belichaamde Adrie Koster waar de club sportief heen wilde. De elfde plaats die Jacky Mathijssen wist te verzekeren na een zorgeloos seizoen, werd te min bevonden. En er was nog meer aan de hand.

‘Tot december 2011 verliep alles prima. Tot tijdens de wintermercato Gary Kagelmacher werd verkocht aan Monaco en de problemen met Sidibe de kop opstaken,’ vertelt toenmalig